

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 713/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., zastúpeného advokátom Mgr. Markom Parom, Šancová 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-1666/1-OVK-B2-2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2014 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-1666/1-OVK-B2-2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-1666/1-OVK-B2-2012 z 23. októbra 2012 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe v rozsahu, ako bolo uvedené v predmetnom uznesení. K uvedenému skutku bol sťažovateľ vyšetrovateľom vypočutý 31. októbra 2013, v celom rozsahu sa k nemu priznal a svoj skutok oľutoval. Dňa 21. novembra 2013 vyšetrovateľ po preštudovaní vyšetrovacieho spisu obhajcom sťažovateľa a po tom, ako bola z jeho strany navrhnutá zmena právnej kvalifikácie skutku kladeného sťažovateľovi za vinu, vyšetrovateľ skončil vyšetrowanie a vec bola predložená prokurátorke Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátorka okresnej prokuratúry“). Listom č. k. 2 Pv 858/12-24 z 31. decembra 2013 prokurátorka okresnej prokuratúry sťažovateľovi oznámila, že opatrením podľa § 230 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku vrátila trestnú vec sťažovateľa späť vyšetrovateľovi na doplnenie skráteného vyšetrowania. Podľa tvrdení sťažovateľa od tej doby nemá žiadne informácie o vývoji v jeho trestnej veci, pretože „... *nebol informovaný o stave konania, ani... nebolo doručené žiadne rozhodnutie procesného charakteru*“.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil aj takto:

«... sa javí relevantným, že som už dňa 25.08.2012 hliadke polície dobrovoľne vydal omamnú látku, ktorú som pre vlastnú potrebu prechovával a spolupracoval som pri objasňovaní trestného činu. V rámci Českej republiky mám stále trvalé bydlisko, zamestnanie, som zastihnuteľný aj telefonicky a na území Slovenskej republiky som si pre ochranu svojich záujmov a komunikáciu s orgánmi činnými v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) zvolil obhajcu. Som presvedčený, že predmetná trestná vec nie je právne ani skutkovo zložitá a vzhľadom na moje priznanie mali OČTK odo dňa 25.08.2012 dostatok času na zabezpečenie dôkazov a vyhodnotenie všetkých relevantných skutočností

umožňujúcich rozhodnutie vo veci samej. Rovnako sa domnievam, že s ohľadom na moju osobu, moju bezúhonnosť, trvalý pracovný pomer a iné okolnosti prípadu nepredstavuje prechovávanie marihuany tak závažný trestný čin, aby mnou navrhované podmienené zastavenie trestného stíhania podľa § 216 Tr. por. nebolo dodnes prijaté a ja som musel zažívať neistotu z ďalšieho priebehu trestného stíhania voči mojej osobe po dobu bezmála 2 (dvoch) rokov.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava II v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP - I 666/1-OVK-B2-2012 bolo porušené základné právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní sa Okresnému riaditeľstvu policajného zboru Bratislava II prikazuje, aby sa v trestnej veci ČVS:ORP-I666/1-OVK-B2-2012 konalo podľa ustanovení Trestného poriadku bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 Euro (tritisíc Euro), ktoré je povinný uhradiť v lehote do 2 (dvoch) mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému riaditeľstvu policajného zboru Bratislava II povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 305,86 Euro spolu s DPH podľa § 11 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pozostávajúcej z odmeny za dva úkony právnej pomoci

á 120,23 EUR spolu s režijným paušálom á 7,21 Euro, čo predstavuje v sumáre odmenu vo výške 254,88 EUR a DPH v sadzbe 20 % vo výške 50,98 Euro.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-1666/1-OVK-B2-2012.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03, I. ÚS 306/09).

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že základné právo na konanie bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy (podobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni po začatí trestného stíhania, keď sa občan stáva účastníkom tohto konania buď ako obvinený alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, I. ÚS 306/09).

Podľa § 210 Trestného poriadku *„Obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené priet'ahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní. Policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.“*

Ústavný súd už aj v minulosti konštatoval (napr. I. ÚS 306/09), že vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa, resp. policajta v trestnom konaní sa za účinný prostriedok nápravy považuje žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa citovaného § 210 Trestného poriadku. Inými slovami, orgánom štátu, ktorý má zabezpečiť ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v rámci prípravného konania postupom či už vyšetrovateľa alebo policajného orgánu, je prokurátor, avšak sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu využitie tohto účinného prostriedku nápravy netvrdil ani nepreukázal.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde *„Sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.“*

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde „*Ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.*“.

Inými slovami, ak na ochranu označených práv je sťažovateľ podľa osobitných právnych predpisov oprávnený využiť iné opravné prostriedky, ktoré pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre neprípustnosť.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci iných orgánov verejnej moci, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto nárokoch už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014